

Ivan Derer
Proč je v lese kolo

Je to asi dva roky, co jsem šel hlubokým lesem, který lemuje město Třeboň na jeho jižní straně. Stoleté duby a mrtvé srny. Soustavy kanálů budované v minulých staletích, rybníky, které nemají o ryby nouzi, cesty, které vedou někam hluboko, možná až k hranicím Rakouska. Nešel jsem vlastně, ale běžel. Někdy musím běžet, protože kdybych neběžel, život by mi přišel tak neúnosnej, že by se znova objevila ta stará představa nabitýho revolveru, která mě pravidelně v Česku pronásleduje.

A tak jsem běžel. Slunce zapadalo a obrovské stromy se tyčily podél hráze. Vždycky mám velkou chuť na ně vylýzt a strávit tam noc. Sledovat, co se během noci v hvozdu děje. Běhala by mi po zádech hrůza, ale byl bych v bezpečí. Běžel jsem. A pak jsem to uviděl. Zánovní dětský kolo opřený o strom ke mně odráželo paprsky zapadajícího slunce takovou intenzitou, že se mi začlo chtít na záchod. Odešel jsem do křoví a v tom křoví mě napadlo něco, co mohlo bejt evidentní, ale mě to najednou tak nepřišlo. Napadlo mě totiž, že přesně vim, proč je právě teď a tady opřený o kmen obrovského stromu dětský kolo a taky že vim, kdo je

jeho majitelem. V té době taky život postavil mezi mě a moje děti docela bytelnou zeď. Musel jsem počkat. Ale takhle jsem aspoň chvílema moh být s nimi.

Holčička toho mnoho o Světě nevěděla.

Svět říkala hlubokému lesu za městem, o kterém ve škole slyšela, že v noci jsou nad korunami stromů vidět světla a do křiku nočních ptáků se mísí jiné zvuky o kterých nikdo nechtěl mluvit, nejspíš proto, že o nich nic nevěděl a nebo možná z nějakého jiného důvodu, možná ze strachu.

Říkala tomu Svět, protože ten pravý svět, kde žila, nebyl ani zdaleka tak zajímavý a plný napětí.

Ráno v sedm vstát, do školy, hodiny matematiky, fyziky, chemie, dějepisu...ta nezáživnost z těch předmětů jen tak kapala na lino základní školy v provinčním městě.

Měla ráda zpěv, připomínalo ji to zpěv ptáků, kreslení...to měla ráda jen tak... a potom měla moc ráda cizí jazyky: angličtinu, španělštinu a francouzštinu, připomínalo ji to jiné světy, jiná, záhadami zahalená místa. Když v noci usínala nad mapou Španělska, viděla, kde žijí vlci, kde se pasou horský koně, viděla delfiny u pobřeží Francie a obrovské opuštěné hrady, pravěká kamenná sídla, která zbyla do dnešních časů po vládcích Anglie.

Dlouho nemohla usnout a představovala si, jak se jako mladá dáma jednou do těchto míst podívá a uvidí

všechno na vlastní oči.

Probudila se zase v sedem...snídaně...ACH NE, zase do ty blbý školy.

Tělo se viditelně bránilo tomu odejít a znovu zasednout do lavice. Poslouchat smutný výklad učitelky o které všichni věděli, že se rozvádí, že ji opustil manžel a ona zůstala sama s dvouletým děckem.

Holčičce bylo paní učitelky trochu líto, ale byla ji víceméně úplně ukradená.

Všichni maj přece svoje problémy.

Co kdybych tam nešla, napadlo ji najednou.

Podívala se směrem k matce. Ta se právě o něčem dohadovala s otcem, který se chystal do práce.

Na tváři měl svůj typický nenávistný výraz jako každý den kromě pátku a soboty.

"A odnes to smetí a kup cestou domů kvěťák!"

"Už zase! Zase ty ÚKOLY, každej den mi nadělíš sto úkolů!!!"

"Prosímte, nech toho, to jsou maličkosti...a co ti to udělá, jen to vemeš sebou!"

Holčička smutně sledovala rozhádaný rodiče.

V ruce držela chléb namazaný medem.

Vyklouznul ji z ruky.

Holčička viděla jak zpomaleně padá a ve vzduchu se otáčí.

Během letu, kdy bylo vidět med kapající z otáčejícího se krajíce, udělala holčička asi svoje nejlepší rozhodnutí.

Když se med rozplácnul na beton kuchyně, holčička už stála vedle stolu.

"Uklid' to, JÉÉÉ, ty seš nešikovná, to není možný!"

"Nezlob se mami, já to uklidím."

"Nojo..."

Vzala Rolničku, jak říkala svému stříbrnému kolu, a vyjela ze dvora.

Místo doprava směrem k náměstí však tentokrát zatočila doleva směrem k silnici, která vedla k šraňkám a dál už viděla vysoké stromy.

Holčička se zastavila. Vzpomínala na všechno, co o Světě slyšela, ale nic z toho ji neodradilo od toho, aby sešlápala pedály a vjela po lesní cestě do šumícího lesa.

Najednou uslyšela jednotvárný zvuk, jako kdyby někdo

plácal do vody pádlem.

Přibližovalo se to.

Přicházelo to směrem od zatačky.

Holčička seskočila z kola, opřela ho o strom a schovala se za křoví.

Spozna zatačky se vynořila obrovská lidská postava.

Holčička lapala po dechu. Netušila, že první dobrodružství zažije hned tak brzy!

Obr v béžových trenkách supěl po cestě směrem z lesa ven.

Doteky obrovských podrážek o asfalt vyvolávaly dojem plácání pádlem.

Měl holou hlavu a po skrání mu stékal pot.

Vytetovaná hvězda na pravém lýtku vyvolala v holčičce hrůzu. Tetování dosud viděla jen na vražedně vypadajících existencích z nočního městského parku.

Třásla se tak, že se jí začlo špatně dýchat.

Obr přeběhnul, ale po pár metrech se zastavil a začal se kolem sebe nenápadně rozhlížet.

V holčičce by se krve nedořezal.

Najednou začal poskakovat na patách.

Holčičce se udělal na obličejí otazník.

Obr skákal dál na místě a u toho vykřikoval slova, jaká používá tatínek, když přijde z práce.

Naštěstí holčička ta slova znala.

Obr při výskocích začal zběsile šermovat rukama a plácát se do hlavy.

Pomyslela si, že to je Obr Šílenec...určitě ji zabije a sní!

"Komáři zasraný," vykřikoval obr a skákal u toho na patách.

Najednou se vrhnul směrem kde holčička stála.

Omdlela.

Po chvíli se probrala a viděla, že obr trhá listy keře, kde byla schovaná a za kterým teď ležela v polomdlobách.

"Hurá, je to Obr Vegetarián!"

Obr zmizel za neustálého plácání kolem sebe na druhé straně cesty. Slyšela jen tlumené nadávky.

Potom ho viděla, jak se vynořil z křoví a podíval se nahoru na letní oblohu, pohledem zavadil o její kolo...v holčičce se udělala malá duše.

Nevypadalo to ale, že by kolo udělalo na lesního blázna jakýkoliv dojem.

Rozběhl se a za chvíli bylo slyšet jenom jak se vzdaluje plácání pádel.

Holčička si sedla na kolo, ale potom z něho zase slezla.

Nebude lepší, když půjdu pěšky, napadlo ji.

Opřela kolo znovu o strom a vykročila z lesní cesty a když se větve nízkých smrků, co rostou dvacet metrů od cesty a tvoří přirozené první patro, pod obrovskými korunami starých smrků, borovic a dubů, když se tedy ty větve zavřely, jedině malé stříbrné kolo opřené o strom připomínalo to, co se tady před chvíli stalo.

A holčička mířila do Světa.

Co ji tam asi čeká?

Setkání s orlem

Odhrnula větve a před ní se objevily kmeny stromů, mezi kterými prokukovalo slunce. Vklouzla dovnitř a větve se za ní vrátily na své původní místo, což vypadalo, že se za holčičkou zavřely dveře. Ohlédla se a skrz větve uviděla modré nebe nad loukou a odrazy světla, které vrhala Rolnička zaparkovaná u stromu.

Zamyslela se.
Nepřicházím o něco? Nemůže se mi něco stát? Ovšem, byla odhodlaná. Odhodlanost a myšlenka na plnění slibů, i kdyby to byly sliby dané jenom sobě, ji vrátily zpět do reality. Vykročila do hvozdu, přeskočila potůček a byla tam.

Byla tam, kde chtěla.

V lese, o kterém se říká, že tam lidská moc nemá valnou sílu a kde se v noci objevují světla a přes den zní z korun stromů hlasitý smích.

"Kdo se může v lese smát na stromě?" přemýšlela nahlas, když se nořila hlouběji do šera lesa.

"Že by to byl ten obr?"

"Spadnul ze stromu...asi...a běžel do nemocnice!"

To, že vyřešila odkud pochází obr, ji dodalo sílu a odvahu.

Obři přece žijou na stromech!

Všechno dokážu, napadlo ji.

Přestala vnímat čas. Kráčela rychlým krokem po lesní pěšině tak, aby ji slunce, které probleskávalo skrz velké koruny stromů, pořád svítilo do obličeje.

Najednou uslyšela výkřik. Spiš výskřek.

Leknutím se jí sevřela hrud'.

Výkřik se ozval znova a po něm silné lámání větví.

Holčička si zavřela oči.

NEEE! Další obr, padá ze stromu.

Kdyby teď tady měla Rolničku, ujela by mu!

Takhle vnímala situaci jenom sluchem.

Velké tělo se prodíralo z koruny stromů směrem dolů na mýtinu, před kterou se holčička třásla.

Uslyšela už poslední prasknutí a potom dopad něčeho velikého na zem.

Ozval se znova dlouhý výkřik, při kterém se holčičce začla točit hlava.

Ale k čemu je strach, když nechceme vidět jeho příčinu? Pomalu otevřela obě oči.

Ta podívaná ji přinutila chytit se za nos, aby zjistila, že nespí.

Na mýtině, přímo tváří v tvář dítěti stál obrovský orel. Křídla měl ještě roztažená a ze zahnutého zobáku mu vyšel další výkřik.

Orel byl několikrát větší a úkosem, tak jako většina ptáků, si holčičku prohlížel.

Stáli tam chvíli proti sobě.

Orel se ohlížel, jakoby hledal něco k snědku, ale pořád ji sledoval bočním pohledem.

Nastala klasická trapná chvíle ticha.

"Mám úkol!"

"Já mám taky domácí úkoly" řekla potichu.

"Ale neeeee, jako že mám DŮLEŽITEJ úkol!"

"Aha, a co....jak..."

"Musím nějakým lidem ukázat, kde založit město, ale nevím pořádně, jak na to!"

"No...hm..."

"Nevíš dítě, jak se to dělá?"

Holčička si neuvědomovala, že by se ve škole učili, jak se zakládají města.

Pomalou zakroutila hlavou.

Orel se k ní přiblížil. Vypadalo to, že jelikož holčička neví, jak se zakládají města, skončí její cesta dřív, než pořádně začala.

"Tak pod' aspoň se mnou, není to daleko!" řekl orel a podal dítěti pařát.

"Já nemusím chodit s někým za...pařát, půjdu sama!"

Orel se znova na dítě úkosem požíval a potom se beze slova začal kolíbat směrem za svým posláním a holčička za ním.

Všimla si, že stromy se změnilly a začalo bejt větší teplo.

Postupně se stromy zmenšovaly a slunce už páliło přímo do tváře.

"Eště, že tady není maminka, určitě by chtěla abych si natřela obličej páchnoucím krémem."

Vznik města

Orel se najednou vznesl do výše. Když holčička zvedla hlavu, aby zjistila kam její nový společník letí, uviděla v dálce sopku. Z vrcholu hory stoupal kouř. Orel kroužil ve velkých obloucích a pomalu posunoval cíl cesty směrem k sopce. Začala se potit, ale nevadilo ji to. Bavilo ji to rozhodně víc, než hodina chemie nebo češtiny. Najednou uslyšela hlasy.

V nesrozumitelném jazyce na sebe pokřikovali dva muži a jedna žena, která nesla dítě.

Oba muži ukazovali směrem k sopce, clonili si obličej proti slunci a šli pomalu tam, kam mířila i naše dvojice.

"Sem ti říkal, že to je u té sopky!"

"Ne, ne, ne...může to bejt kdekoliv...pověst praví, že..."

"Cha! Ty tvoje pověsti, cha..."

"Nehádejte se, ať tam dojdem, než se setmí!"

"Ale jak tam chceš dojít, když nevíš kam!"

"Podívejte, stará pověst praví, že jednoho dne lidé odvržení od vlastního kmene přijdou na místo, kde bude všeho dostatek, jídlo, pití..."

"Hlavně to pití, že jo" ušklíbnul se jeden z Indiánů.

"Ha, a že to říkáš zrovna ty, tebe taky vyrazili kvůli chlastu!"

"Nehádejte se."

"Ty mlč, víš proč vyrazili tebe!"

Dítě začalo plakat, ale hned ztichlo, když mu větší Indián pohrozil.

Chvilí bylo ticho, než se to bojovníkům a šamance rozleželo v hlavě.

Nahoře se orlovi začalo dělat špatně z hladu.

Zaostřil a uviděl svoji malou přítelkyni, jak se probíjí vysokou trávou.

Při další otáčce si všimnul tří postav, které klopytaly zhruba stejným směrem; každopádně ale bylo z výšky vidět, že se jejich cesty za chvíli zkříží.

Najednou mu začalo být hrozně příjemně. Znovu se zhluboka nadechl a podíval se odkud vůně přichází.

Oblak síry, který se posouval od kužele sopky, byl vidět i ze země a holčička přemýšlela, jak může orel v tom smogu dýchat.

Orel se chtěl znovu podívat na situaci pod sebou, ale už nebyl schopen zaostřit.

"Krá,krá,krá!" vykřiknul a zřítíl se ve vývrtce k zemi.

Spadnul pár kroků od dítěte.

Priskočila a začala orla hladit po hlavě. Nevěděla, jak jinak by mu pomohla.

Trvalo to snad dvacet minut.

Když orel otevřel oči, uviděl dítě, jak sedí u něj a drží mu hlavu.

"Bleh,bleh...kde to jsem!?" řekl.

"Nevím, ale říkal jsi, že máš zakládat město, nebo tak něco...", špitla.

Orel přemýšlel. Pamatoval si, jak se nad malým městem nadýchal kouře, ze kterého se mu dělalo děsně dobře a spadnul do lesa.

Tam potkal dítě....AHAAA, nojo, ÚKOL!

Mžikem se postavil.

Holčičku to odhodilo asi deset metrů směrem do trávy. Omdlela.

Když přišla k sobě, málem omdlela znova.

Přímo na ní seděl had. Neseděl na ní ale celý. Jen hlava hada spočívala na malém lidském těle a to, jak se probralo z mdlob, hada vyrušilo.

Zvedl hlavu a otevřel hubu.

Viděla na koncích zubů malé kapičky jedu.

Tohle jsem chtěla? Pro tohle jsem nechala svoje nejmilejší kolo v lese?

Had zvednul přední část těla a naklonil se přímo nad svojí oběť.

Viděla v jeho očích něco hodně starého, staršího než si dokázala představit. Co tam ale viděla stoprocentně, to byly obsidiány.

Najednou se zatmělo a had zmizel. Viděla, jak jeho tělo letí vzduchem.

"Fuj, ten je těžkej" dumal orel, kterej s hadem neuletěl ani pár sekund a musel zpátky na zem.

Držel ho ale pevně za krkem a had se mu škubal v zobáku.

Do scény vstoupila trojice Indiánů vyražených z kmene.

Orel se na ně úkosem díval.

"Teď si vzpomínám...tam, kde orel usmrtí hada, tam je to místo!"

"Zas ty tvý báje!"

"Myslím, že jsem to taky slyšela."

"Eště ty začínej, ulovíme orla, má krásný pera!"

"NE!!!" vykřikla holčička.

Indiáni se otočili.

Orel sebral všechny síly a poodlítnul. Nemoh ale zase dál a tak přistál na kaktusu.

"AAAAAA" vykřiknul, jak se mu trny zabodly do nohou."

Zvednul teda jednu nohu a zobákem chytnul pevně tělo hada. Had se přestal hýbat.

V dálce bylo vidět, jak se Indiáni hádaj.

Nakonec to vypadalo, že se shodli.

Jeden šel pro dříví, druhej nadával, pak ale vzal luk a šípy a žena začala pomalu skládat kameny do tvaru ohniště.

Holčička na všechno zírала s otevřenou pusou.

Právě totiž uviděla, jak vzniklo Mexico city.

Tři koně

"Běž dál sama," řekl orel. Jeho socha je kousek vedle hlavního náměstí Mexika city. "Ale jak mám jít dál, sama!?" Orel už dál nic neřekl. Šla lesní pěšinkou, která se pomalu měnila v kamenitou step. Sedla si a přemýšlela. Co teď? Krátká zkušenost ji ale už naučila, že se vždycky něco stane, aby mohl příběh pokračovat dál. Byla už tma a noc pomalu ukrajovala hodiny ze života. Asi trochu spala. Na Východě se najednou objevila slabá záře, která sílila, až se najednou světlo rozlilo přes celou krajinu a tak si ji holčička mohla dobře prohlédnout.

Kam se podívala, nic neviděla.

Jenom step.

Otočila se a uviděla hory. Z toho světla se ji točila hlava.

Jak se ji otočila do původního směru, zamlženým zrakem uviděla tři koně.

"Ufff, to je dálka!"

"Hhhh"

Třetí kůň ani nemuknul. Na zádech nesl světlo.

"Ahooj, co to děláte!?" vykřikla.

"A jee, zase problémy, zvědavý dítě chce zase všechno vysvětlit!" zaržál první kůň.

"To je fakt..., a tohle chození dokola, furt dokola, DOKOLA..., " lamentoval druhej.

Třetí furt nic neříkal.

Táhnul se trochu z posledních sil a na zádech pořád to světlo.

Holčička se rozběhla za divnou trojkou.

"Tak co to děláte!?"

První kůň se zastavil.

"NECH nás, stejně bys to nepochopila!"

"Pochopim!"

Sáhla třetímu koní na hlavu a pohladila ho po nose.

Cítila, že je hodně zpocenej.

"OK," řekl vedoucí skupiny.

Holčička natáhla zvědavě krk.

"Nosíme Slunce z Východu na Západ, děsná práce..."

Holčička koukala na třetího koně, kterej doteďka vůbec nic neřek.

Ted' ale zašeptal.

"A je pěkně těžký, to Slunce!"

"To nosíš pořád TY?"

"Nee, střídáme se, ale...no, na mě většinou vyjde tady ten přechod hor."

"Vy dete přes ty hory?"

"No, musíme...práce, chápeš!"

"Já půjdu chvíli s váma, prosíiiiim."

"Nech nás!"

Třetí kůň se ozval. "Hele, nech ji Charlie, ať de s náma... tam kam stačí."

"Ty seš takovej lidumil...to je hrůza, tak jo."

Přemejslela, že by ji mohli koně svízt, ale bylo jasné, že jedinej kůň, kterej by ji vzal, má takovej náklad, že se neodvážila ani zeptat.

Koně pomalu šli a poslední táhnul svoji práci.

"Hele, Jane, nedáme si někde TRÁVU?"

"No, můžem," řekla Jane a začla se ohlížet kolem.

"Počkejte, STOP, žádnou trávu teď, musím to Slunce vodnýt až k oceánu!"

"Prosíimtě, to nás nezdrží, dáme jen jednu dávku a bude

to v pohodě, nakonec i ty se budeš cejtít líp a Slunce se ti líp ponese.

"Tak jo!" řekl třetí kůň a zastavil se.

"Počkej, já nic nemám."

"Jak nemáš, si říkal, že dáme trávu a teď řekneš, že nic nemáš!?"

Kůň a klisna se začali před Třetákem hádat.

Bylo to hlavně blbý pro něj, protože nevěděl, jestli může Slunce hodit na zem, nebo ne.

Najednou mu přišlo Slunce o moc těžší, než před tím. Ty dva se hádali, jakto, že není TRÁVA.

"To snad není možný!" vykřiknul.

Dva v tom, se na něj otočili.

"Co tady křičíš!"

Jee, tak eště dostanu vynadáno, pomyslel si. Typický!

Hodil Slunce na zem.

Zlato se rozlilo po zemi a ozářilo zesponu štítý hor.

Hory v tom světle vypadaly, že nemaj dobrou náladu. Je to stejný jako většina lidí si myslí, že večere u svíček je vrchol romantismu. Přitom maj lidi, který dostali za úkol se do sebe zamilovat, vytvořený díky stínům

obrovský kruhy pod vočima a výraz voskový, mihotavý figurky.

Vylez do prudkýho svahu a našel, co hledal.

Když se vracel, podlomila se mu přední noha a po hubě dojel dolů, kde se dvojice ještě pořád nedokázala dohodnout.

"CHA!" vykřiknul.

Dva se na něj otočili.

"Vypadáte jak dvě koňský vycpaniny, co se hejbou za provázky, CHA!"

"Vypadáte jak Spejbl s Hurvajzem!"

Holčička na tu spoušť koukala.

Kůň, co ze začátku vypadal nejspolehlivější a nejpracovitější, se najednou válel na zemi a smíchy mu kapala z huby pěna.

V jednu chvíli se vztyčil a vzápětí upadl zpátky na zem.

První kůň to nevydržel.

Vyšplhal se taky nahoru a za pár chvil už jel po hubě z kopce dolů.

Klisna na tu spoušť koukala.

Kámoši se váleli přes sebe a snažili se obejmout

kopytama, ale to jim nešlo.

"Jasněeee, práceeee..., tu dáme koňovi, huhly, huhly, hrk."

"Jasněeee, a kde to sméee..., vlastněeee!"

Klisna to nevydržela.

Začala šplhat nahoru.

Kluci si dole začali hrát na Rumcajse s Cipískem.

Našla trávu a dala si možná víc, než bylo potřeba. Najednou se zdálo, že má místo nohou křídla. Vyskočila a zamávala nohama v domění, že bude letět.

Spadla na břicho a přišlo jí to děsně vtipný.

Chlapci dole začali řešit zákony gravitace a teorii čtvrtého rozměru.

Sjela k nim taky hlavou napřed, ale po zádech. Cestou si prohlížela svoje kopyta porostlá peřím.

"Hele, jede sem kamión" vykřiknul ten, co prvně nesl Slunce.

"To není kamión, to je snad celej vlak" vykřiknul druhej kůň a oba se dali do zájímavýho křečovitého smíchu.

Jane dojela dolů a zůstala ležet, nohy vytrčený nahoru.

"Cha, vona nám ti kámo..., ZCEPENĚLA" vykřiknul

jeden.

"CHAAAAAA , hlavně, aby nedorazila s CEPÍNEM!"

"CHAAAAAAAAA!"

Koňům se smíchy podlomila kolena a začali se válet kolem klisny.

Ta furt ležela a prohlížela si svoje krásný kopyta porostlá peřím.

Holčička se na to koukala.

Předzvěst problémů ji začala trápit. Co se stane, jestli koně zůstanou ležet v příkopu? Slunce zejtra nevyjde a to vnese do pořádku světa velkou nejistotu!

Došla k okraji příkopu a její nejhorší předtucha se naplnila.

Koně leželi s propletenejma nohama a nejvíc chrápal nosič Slunce.

"Jeee!" "Vstávejte!" "HOP!" "HURAA!!" "Pisk!"

Koně si je odfrkli a spali dál.

Nee, co teď. Rozhlídla se okolo. CO TEĎ! Představila si den bez Slunce!

"Vstávejte, ZVÍŘATA!"

"Co,co,coo,co se děje....kde to jsem!"

"Dělej, zvedni se, dělej" tahala koně za ucho.

Po chvíli se prvnímu koni podařilo udržet na nohou.

"Ježkovy zuby, máme MÁLO ČASU."

Trojice se po chvíli dala dohromady, Jane si ocasem rovnala ofinu.

"Kde je Slunce?!"

"Ježkovy VOČI, kde je?"

"Sho ztratil, sme v pr.....!"

"Tys ho někam dal, kamsho dal?! JEEEEEE, kams ho dala?!!"

Koně začali panikařit.

Ale ona viděla, že se Slunce zakutálelo pod malej převis a koně ho ze svojí vejšky nemůžou vidět.

Viděla ho a oči ji od té krásy přetejkaly. Nemohla se ho dotknout.

"Pod', ukážu ti, kde je!"

Vzala třetího koně a zklonila mu hlavu. Viděla, že se usmál.

"Díky...vezmu tě na záda jestli chceš, už to není daleko."

"Tak jo." vyjekla a objala koně kolem krku.

Protože je tlačil čas, museli cválat. Holčičce vlály vlasy a do zad ji hřálo Slunce.

Měla ten nejrásnější pocit v životě.

Vrcholky hor se třpytily, koně občas zařehtali a hnali se průsmykem směrem k oceánu. Věděla, že to bude na poslední chvíli, ale ty nejlepší věci jsou přece vždycky na poslední chvíli!

Dorazili k oceánu. Hladina byla klidná a nebe bez mraků.

Tři se seřadili vedle sebe a otočili k holčičce hlavy.

"Hele, díky, moc si nám pomohla!"

"To nestojí za řeč...a..." dala si prst do pusy.

"Co?"

"A, uvidíme se ještě někdy?"

Z jejích očí bylo vidět, jak moc o to stojí.

"To víš že jo, každé ráno přece!" zaržal ten třetí a rozběh se za dvojici, která už vířila vodu oceánu.

Holčička zamávala a uviděla Slunce, který pomalu mizelo mezi modrou hladinou oceánu a modrým poklopem nebe. Dívala se na to dost dlouho, aby si to

zapamatovala.

Takže už nikdy nebude na pochybách, jak vypadá vlajka Argentiny.

Chvíli přemýšlela o tom, co bude dělat.

Potom zvedla oči. Západ zrudnul, jak se Slunce ponořilo do oceánu a když se otočila k východu, uviděla, že na obloze už září první hvězdy.

A tak si určitě vždycky vybaví, jak vypadá vlajka Chile.

Hvězdáři

Otočila se. Začala ji bejt zima. Co kdybych se vypravila někam do tepla. Ach, kdybych tu měla orla, nebo aspoň koně! Tma padla na krajinu rychle. Najednou se všude okolo začaly ozývat skřeky, ťukání, šustění křídel... Popadnul ji strach.

Ohlídla se okolo.

I ve tmě uviděla obrysy stromu, který se větvemi opíral o kolmou skálu.

Nemůžu přece přenocovat jen tak na zemi, kdo ví, co tady žije.

Vyskočila na nejnižší větev a povedlo se ji zachytit se nohama. Visela teď jako lenochod.

Vzpomněla si na pana učitele tělocviku. Jak ten je trápil! Teď se ji ale možná výcvik hodil.

Švihla tělem jako na hrazdě a podařilo se ji zachytit další větve.

Pomaloučku tak vystoupala do vyšších pater stromu a tam si našla místo, kde se kmen rozšiřoval do několika mohutných větví.

Dalo se tam docela dobře sedoležet.

Dívala se na hvězdy.

Připadaly jí nejkrásnější.

Usmívala se. Možná chvíli spala.

Přesto, koutkem oka zaregistrovala světlo. Podívala se tím směrem. Na temném stínu hory se objevilo světýlko. A hned za nim další, a další.

Zdalo se, že světýlka si na hoře hrajou. Tančily a poskakovaly jako svatojánské mušky.

Uvědomila si, že zvuky noci pomalu ustaly. Všude bylo najednou ticho. Jakoby všechno živé přestalo informovat o svém životě.

Strach byl najednou všude.

Přitiskla se ke stromu.

Světýlka pořád tancovaly po vrcholu hory. Dokonce se zdálo, že i vítr přestal foukat. Že by se i vítr těch světýlek bál?! Jako už poněkolkáté, musela znova hodnotit, jestli to byl dobrej krok, do toho světa.

Světýlka se nahoře na hoře zastavily.

Vypadalo to, jako by se radily.

Potom začaly pomalu sestupovat dolů. Přitiskla se ještě víc. Srdce ji bušilo úplně nahlas. Světla přistála za silné zvukové kulisy asi padesát metrů od stromu, na kterém seděla. Když se kouř rozptýlil, uviděla tři muže oblečené do dlouhých hnědých roztrhaných plášťů, sedící na zemi.

Jeden z nich držel v ruce oheň, který bez okolků položil na zem.

Beze slova si zapálili dýmky a chvíli bylo ticho. Oheň nebylo vůbec slyšet, vypadalo to jako oheň, co maj Američani v krbu "jako."

"Koukám, že Orion má trochu nakřivo vopasek, neměls to náhodou dneska srovnat Jorge?" řekl najednou jeden z mužů.

"No jo, měl jsem to v plánu, ale hnula se Cassiopea, a tak jsem musel ty plány změnit.

"A spravils to?"

"Jo, nakonec jo, ale musel jsem zavolat pomoc z technickýho supportu, Cassiopeou se prohnala kometa, bylo to celý rozházený."

"To si dovedu představit, to muselo bejt peklo."

"Eště že máme na starost tuhle část vesmíru...slyšeli jste, co se včera stalo na Severní klenbě?"

"Něco jsem slyšel, ale nevěnoval jsem tomu pozornost."

"Představ si, že by ti ve stejným okamžiku kleknul

Velkej vůz a do korby by se ti nasypaly Kuřátka.

Představ si to, vyndavat jedno po druhym a dávat je zpátky!"

"Peklo, chudáci kolegové ze Severní klenby."

"Dělali na tom CELEJ DEN!"

Zatimco se dva muži živě bavili, třetí muž mlčel a

upřeně zíral do ohně, občas potáhnul z fajfky.

"Jacku, nebuď smutnej!"

"Ja nejsem smutnej, přemejšlim."

"A vo čem?"

"Jen tak, vo ničem...ta práce už mě nebaví."

"Koho by bavila, ale něco musíš dělat, přece nechceš krást!"

"To nechci, ale třeba bych se moh žít jinak."

"Dyk nic jinýho, než se starat vo hvězdy neumíš!
Myslíš, že bys dostal takhle dobře placenou práci
někde jinde? Představ si svůj životopis!"

Jack jenom pokejval hlavou.

Chtělo se jí na záchod. Už delší dobu. Mohla se v klidu vyčůrat, než se Hvězdáři objevili.

Ted' ale tiskla nohy k sobě stejně, jako tělo ke stromu.

"Budeš snad dělat nějakýho manažera za pár stovek tisíc měsíčně!?"

"No, ja vim, prachy nebudou..., ale vodpadne ten stres."

Nevydržela to. Musela to pustit.

"A navíc, peníze..."

"Slyšíte to!"

Muži vyskočili od ohně jako na povel.

"Nikdy tady netekla voda, co to je!?"

Jack zvednul ruku a z prstu mu vytrysknul proud čirého bílého světla.

Všichni tři se dívali na holčičku, jak se tiskne ke kmeni stromu.

"Já se zblázním, kde se tady vzal člověk!?"

"Víš jaký jsou směrnice. Není možný lidi nechat zjistit, že to s těma hvězdama je domluvený!"

"Musíme ji zabít"

Cítila jak ji světlo zvedlo do náruče a za chvíli stála uprostřed kruhu, který vymezovali muži v dlouhých roztrhaných pláštích.

Bála se jim podívat do očí. Jejich oči svítily jako hvězdy.

"Je nám to lito, máme směrnice."

Schoulila se na bobek. Její cesta teda končí. Vzpomněla si na maminku. Na tatínka. Zuby ji začaly samy drkotat.

Muži natáhli pravice a ukazováčkem zamířili na dítě ve svém středu.

Směrnice

Třetí muž to ale neudělal.

"Dělej Jacku, ať to máme za sebou!"

"Nevím, nechce se mi..."

"Dělej Jacku, musíme bejt tři, aby to šlo rychle. A znáš směrnice..."

Jack pomalu zvednul ruku.

Projelo ji hlavou, jak opřela svoje kolo o strom. Mohla TOHLE tušit?!

Jack dal ruku dolu.

"Nepřipadá vám to divný? Tahle směrnice?!"

"Nemysli Jacku, plníme přece jenom svoje povinnosti."

"Jo, a napadlo vás někdy, že ten Vesmír o kterej se staráme, není založenej na smrti, ale na životě?"

"Hm...to jo," řekl Juan a dal ruku dolu.

"Vy ste se zbláznili, vy se chcete bouřit proti firemním směrnícím!?"

"Jorge, ty si nepamatuješ na ten krásnej pocit, když jsme se naposled vykašlali na práci?"

"Hm" řek Jorge a dal ruku dolu.

Podívala se nahoru.

Viděla jenom světlo, který šlo trojici z očí. Muži stáli proti sobě a jemnej větřík, kterej jakoby poznal, že se situace mění k lepšímu, jim čechral vlasy a fousy.

"Co teď?"

"Človece, nedělej, že bez směrnic nejseš schopnej existovat... co tady děláš holčičko, a kam máš namířeno?" řek Jack a kleknul si k dítěti na zem a položil ji ruku na ruku.

Cítila tu velkou sílu v tý ruce. Jakoby ji z tý ruky do těla tekla náká dobrá věc... třeba Coca-Cola.

Odvážila se zvednout zrak a podívat se klečícímu muži do tváře.

Viděla zase to světlo z očí, hluboký vrásky a dlouhý šedivý vlasy.

Utřela si nos a řekla.

"Chtěla bych k moři, ale k teplému..."

Jorge zakroutil hlavou a sed si zpátky k ohni.

Dva další muži si sedli k němu a zírali do ohně. Začala mít strach, že způsobila mezi skupinou hádku.

Přišla zezadu k muži, který ji byl jasně nejvíc nakloněn.

"Ale nevím, jak se tam dostanu," zašeptala.

Muži seděli a šedivé vlasy jim padaly do čela. Kolem bylo ticho. Strom, kde holčička před chvílí seděla, šuměl svojí obrovskou korunou, ale jinak bylo ticho.

Zdálo se, že všechno ví, že přítomnost hvězdářů je smrtící. Jakto, že se najednou malá holčička z Třeboně v Česku dokáže mezi nima pohybovat?

Protože musí.

Prostě někdy to jinak nejde, než že se musí.

Sedla si na bobek vedle největšího z mužů. Vypadal, že je otřesen skutečností, že má jeho skupina nového člena.

"Vezmete mě k tomu moři?" špitla.

"To snad...!" vykřiknul Jorge, vyskočil a vzdorně začal odcházet.

"Zbývající dva muži sedeli a hleděli do ohně.

Sedla si na místo Jorge, který mezitím zmizel někde ve tmě a sledovala muže.

Jejich hluboké vrásky ji připomínaly rozorané pole za Třeboní.

"Tak, co..."

"Umíš jezdit na psu?"

"To nevim, nikdy jsem to nezkoušela..., ale na kole jo!"

Ani to nepostřehla.

Svítili jim oči.

Když po době, kterou nedokázala přesně určit, ucítila na kůži paprsky Slunce, probudila se.

Ležela na pláži a psi se koukali do blba.

„Kde to jsme?“ zeptala se.

„To nevidíš, je tady džungle, moře a Slunce, kde bychom tak asi mohli bejt, " odpověděl nerudně Jorge.

Vlezla do vody. Byla krásně teplá a malý rybky ji šimraly do nohou.

Byla v Brazílii.

Carlos

Seděla na písku a radostně sledovala monotónní drum&base příboje. Psi spali. Sledovala ryby. Obrovská hejna tresek se pohupovala ve vlnách. Vypadalo to, že si ryby to houpání i koupání užívají. Najednou v dálce uviděla černou postavu.

Psi se zvedli.

"Už musíme jít... stejně už nemůžeme dál zasahovat do toho, co se mezi váma lidma děje..." řekl Jorge.

"A..." hledala to slovo.

"Co?" otočil Jorge hlavu. Ostatní dva psi už mizeli v džungli.

"No..." připadalo jí to trapný, ptát se furt na to samý.

"Tak co?" vyštěknul nervózně Jorge.

"No... a uvidíme se ještě někdy?"

Jorge se vrátil a podíval se upřeně do lidských očí. Holčičku to posadilo zpátky na písek. To světlo...

"Tak co..." vyhrkla. Uvědomila, že se jí nějak divně zlomil hlas.

Pes přistoupil ještě blíž.

"Až uvidíš padat hvězdu, můžeš si něco přát. Ale jediný, co to ve skutečnosti znamená je to, že se nám něco pokazilo," řekl trochu nesmyslně.

Sklopil hlavu, otočil se a pomalu zmizel v džungli.

Otočila se.

Přicházející muž byl černochoch. V podpaží nesl surfový prkno. Na sobě měl jenom starý trenky. Roztáhnul tvář do širokého úsměvu.

"Ahoj."

"Dobrý den."

"Jak se máš."

"Hezky."

"Hezky?"

"No jo."

"To se tak neřekne, spíš se řekně, že dobře."

"Aha, tak dobře." Dívala se na něj nahoru proti slunci. Viděla jenom bílý úsměv zarámovaný do tmavého obličejce.

Sedl si vedle ní a chvíli nic neříkal.

"Ty jsi odsud?" osmělila se.

"Jo, žiju tady celý život...není to nic než boj, ale ten surf mi vždycky vyčistí hlavu."

"A proti čemu bojuješ?"

"No... hlavně proti...to nemá cenu, stejně bys to nepochopila."

"Hm..."

"Ale celý život si říkám, že toho jednou nechám, pojedou na Sever a tam si zařídím bar na pláži. Budu prodávat pivo a kouřit doutníky..."

Všimla si, že se zasníl.

"A proč to neuděláš."

"Nevím, nemůžu se k tomu pořádně odhodlat."

Napadlo ji, že by možná mohla posloužit příkladem. Proč furt všichni říkají, že něco chtějí, ale nedokážou sebrat tu odvahu nebo spíš se sebrat a udělat to! A nebo aspoň o tom přestat mluvit.

"To víš, žiju tady ve vesnici a život je těžkej!"

"Hm... to jo."

Chvilí bylo ticho. Dívala se na oblázky na pláži. Najednou pocítila závan zimy. Ohlédla se. Nikde nic zvláštního nebylo a slunce dál hrálo a písek se

převaloval ve vlnách.

"A jak se menuješ?"

"Carlos."

"Já sem... to ti nemůžu říct."

"Proč?"

"Protože mi ještě nikdo žádný jméno nedal."

"To nechápu."

Vzal prkno, hodil ho do vody. Viděla ho jak se blíží k místu, kde se lámou vlny, několikrát se potopil, vlny se zlomily nad nim a za chvíli už byl za bodem zlomu. Chytil vlnu a jel. Viděla to zdálky a zaradovala se. Tohle přece nikdy neviděla. Bylo to tak jiný než všechno co za tu dobu co je na světě viděla!

Zamával na ni z vody.

Zamávala zpět.

Pocítila něco u srdce. Co to bylo?! To nikdy nezažila. Něco jí malinko sevřelo srdce. Podívala se znovu na černou postavu ve vodě.

Carlos dal ruce za záda, srandovně se zaklonil a jel podél přelamujících se vlny. Smála se až se zajíkala. Bylo to děsně legrační.

Další vlnu vzal Carlos tak, že se postavil na hlavu. Byl to neuvěřitelný pohled.

Smál se tak, že bylo i na tu dálku vidět bílý zuby.

Smála se taky. Byla šťastná. Zapomněla co se s ní děje a vrušeně na sucho polykala vzduch, když viděla obří vlny, které musel Carlos zdolávat. Nezdálo se, že by měl strach. Byl úplně ve svém živlu.

Bylo to velkolepé představení přírody a člověka v ní.

Otřásla. Znovu ta zima. A teď měla dokonce pocit, že na pláž padl stín. Podívala se nahoru, ale nic než slunce neviděla.

Potřásla hlavou.

Uviděla jak Carlos vzal vlnu, lehnul si a nechal se vlnou přivést až ke břehu.

Očistil prkno a vydal se k ní.

"Tak co, líbilo se ti to?"

"Úžasný!"

Carlos si setřel kapky mořské vody z čela.

"Kdybys chtěla, přid' za mnou támhle do bufáče, můžeš si tam dát kolu nebo açaí."

"Tak jo." vyhrkla.

Carlos sevřel ruku v pěst, uvolnil palec a malíček a zamával rukou. Zkusila to po něm napodobit.

Úplně to nevyšlo.

Znova se usmál.

Usmála se taky. A ucítla znova tu divnou věc u srdce.

Carlos se otočil a odcházel po pláži pryč.

Podívala se na moře.

Zdálo se jí, že pohyb vln se zpomalil. Ucítla chlad.

A potom uviděla něco, co jí zastavilo krev v žilách.

Z moře se něco vynořovalo.

Bála se, že jí vypadnou oči z hlavy, tak moc je měla otevřené.

Voda změnila skupenství. Už to nebyla kapalina. Ale nebylo to ani nic pevného. Ani plyn. Bylo to něco mezi plazmou, kapalinou a asfaltem.

Jak se ta strašná věc vynořovala, hmota se tvarovala podle jejích obrysů.

Pozadu se nohama odstrkala k nejbližšímu kameni.

Vylezlo to na pláž. Moře se stáhlo zpátky.

Stvoření mělo obličej krytý kápí. Hmota, kterou bylo

tvořeno, se táhla všude okolo.

Podívala se na Carlose.

Nezdálo se, že by si něčeho všimal. Už byl skoro u dveří bufetu.

Stvoření otočilo hlavu tím směrem a po chvíli se to vydalo po Carlosových stopách v písku směrem k bufetu.

Smrt před bufetem

Chtěla zakřičet, ale z hrdla ji nevyšel hlas...ani zajíknutí. Jen zaskřípání, jakoby se písek zadíral do oceli. Sledovala, jak démon míří k bufetu.

Zanechávalo to za sebou sliz; na písku, na drobných keřích a nakonec i na zábradlí u cesty.

Sliz se choval jako rtuť, ale poté, co se kapky spojily ve větší, se ta znovu rozpadla na velké množství menších.

Za postavou tak zůstávalo vše v pohybu, což silně kontrastovalo s okolním, v kontextu situace velmi statickým světem.

Věděla, že se blíží něco ohavného, že se nachomýtlá někam, odkud se dá vrátit jen ztěží, a navíc, že pokud se vrátí, už nikdy nebude to, co předtím.

Všimla si, že keře se pod dotekem slizu ohýbaly jako hnáty mrtvoly, ale neodumíraly, zůstávaly živé, ale už to nebyly ty veselé keříky jako dřív.

Carlos vyšel před hospodu.

!Carlosi," vykřikla," pozor!"

Nezdálo se, že by jí Carlos věnoval pozornost; a nezdálo se ani, že by viděl úděsné stvoření, které se k němu pomalu blížilo.

V ruce držel telefon.

Zvedl ho k uchu a začal mluvit.

Démon se už dostal až k němu.

Uslyšela zvuk motoru. Ohlédla se.

Uviděla dvojici mužů na motocyklu.

Jeli po cestě podél bufetu. Najednou prudce přidali plyn.

Carlos mluvil do telefonu a divoce gestikuloval. Zdálo se, že je cele oddán konverzaci a co se děje kolem něj za hrůzu, toho si vůbec nevšímal.

Motocykl byl najednou blízko.

Jeden z mužů se nahnul a vytrhnul Carlosovi z ruky telefon. Druhý už v ruce držel pistoli.

Z pistole vyšla rána a Carlos zavrával.

Už to vypadalo, že spadne po zádech na zem, ale nestalo se to.

Muži na motocyklu ujížděli po plážové cestě se svojí kořistí.

Carlose podepíral démon, který jakoby znejistěl. Rozmrzele pokrčil rameny, což vypadalo jako lidská lamentace toho, že mu někdo vyfouknul jeho práci.

Vzápětí ale našel ztracenou jistotu.

Slizkou končetinou vzal Carlose za jednu nohu a vyzdvihnul jeho tělo do výše.

Carlos se hlavou dolů kýval jako ve větru. Všude kolem vířila ta divná hmota.

Démon sáhl pod plášť.

V příštím okamžiku už v ruce držel meč. Z meče nic nekapalo.

Pohybem jako přes stroboskop se meč mihnul
vzduchem.

I na tu dálku uviděla, že se v Carlosově tváři objevilo
překvapení.

Jeho tělo bylo od rozkroku dolů až k hrudnímu koši
rozseknuto napůl.

Carlos vypadal, že chce něco říct.

Démon se díval Carlosovi do tváře, jakoby se snažil
zjistit, co si člověk v takovýhle situaci myslí.

Vypadalo to taky, že tu chvíli prodlužuje a drží krev své
oběti v hlavě a dalších životně důležitých orgánech co
nejdéle.

Carlos pořád otvíral pusou.

Trvalo to dlouho? Asi jak pro koho...

Nakonec se démon nad svou obětí slitoval.

Pomalým tlakem na Carlosovu hrud' se nakonec dostal
k jeho srdci, které pořád ještě slabě tlouklo, vytáhl to

srdce z těla a přetrhl arterii.

Chvíli se na ten sval díval. Potom to vypadalo, že zakroužil hlavou, rozmáchl se a srdce letělo vzduchem.

Kolem něj vířila hmota, ale jak se dostávalo vzduchem dál, hmoty ubývalo a přibývalo krve.

Démon si srdce víc nevšímal, znovu zvedl meč a stroboskopickým sekem oddělil Carlosovi hlavu od rozseknutého těla.

Hlava spadla na zem.

Démon zahodil tělo, vzal hlavu a zasunul si ji pod plášť.

Potom se zastavil.

Vír divné hmoty, který se točil kolem scény, se zastavil také. Jenom malé kapky se trochu pohybovaly, zastavené v pohybu a přitom chtějíc pokračovat.

Dívala se na svoje zvratky na kolenou.

Potom zvedla hlavu.

Její oči se setkaly s temnotou.

A démon zastrčil meč a vydal se pomalu k ní.

Tvář pekla

Šlo to k ní. Měla pocit, že se kolem toho točí všechny hrůzy a tragédie světa od jeho uplného začátku.

Podářilo se jí postavit na nohy.

Nemohla se na to dívat, ten pohled byl úplně starosvětsky odpornej. Podívala se dolu. Její nohy se začaly pomalu měnit a pomalu dostávaly strukturu hmoty, která vířila všude kolem.

Démon stál a se zájmem sledoval, jak se holčičce rozpouštějí končetiny a jak se malé tělo pomalu dostává do stejného víru, jako vše ostatní.

Tělo se jí rozložilo a spojilo s okolím.

Zůstaly jenom myšlenky, které ale podivně získaly na intenzitě.

Vše se rozmazalo a pohyb pomalu ustal.

Vníkala prostředí kolem sebe. Nakonec uviděla světlo. Vydala se za ním.

Kolem sebe sledovala výjevy, ze kterých by se jí možná v původním fyzickém stavu obracel žaludek.

Ale takhle už neměla emoce.

Byla bez emocí a chladně pokračovala směrem ke světlu.

Byla už blízko a tak mohla rozeznat, že světlo vydává lampa stojící na starém psacím stole.

V místnosti nikdo nebyl, ale bylo zřejmé, že místnost není neobydlená.

Přes židli visely použité ponožky, sešlapaný polobotky byly bez ladu a skladu poházený kolem dveří a na stole ležel otevřený časopis.

Překonala ostych a nahlédla do něj.

Šlo o jeden z těch levných sešitů pro dospívající dívky, ve kterém se jakási herečka chlubila množstvím plastických operací, druhá množstvím peněz a třetí množstvím orgasmů.

Zvedla hlavu a její zrak padl na skříň v rohu místnosti.

Bytelná dubová skříň stála osamoceně, ale z nějakého důvodu opticky vyplňovala skoro celou jednu stranu

pokoje.

Přiblížila se k ní.

Sáhla na dveře.

Najednou pocítila mrazení v zátylku. Svoji ruku ani zbytek těla neviděla, ale tenhle pocit s ní otrásl.

Byl to náhlý pocit bezprostředního ohrožení a nebezpečí. Něco někde bylo. Stáhla ruku ze skříně.

Otočila se.

Dveře kterými přece neprošla, byly teď zavřené.

Musela se tedy otočit ke skříní.

Vzala za držadlo dveří a prudce je otevřela.

Ve skříní nebylo nic.

Najednou pocítila znovu a prudce to, že jí něco ohrožuje. A že to je blízko.

Podívala se kolem sebe.

Nic.

Dívala se do skříně.

Starý obleky, knihy na kterých ležel prach, košile, kravaty, opasek...otočila se prudce do místnosti.

Za stolem někdo seděl.

Byl to muž. V levé ruce držel tužku a něco si do časopisu dopisoval. Prořídlé vlasy na pěšinku a jemný knírek připomínaly letošní úrodu jablek, které už skoro snědly vosy.

Chřípí se mu při každém tahu tužkou zachvělo.

Pravou ruku vidět nebylo.

Bleděhnědá košile kontrastovala s vytahanými černými slipy, celková konstituce těla byla slabá, jenom na jeho lýtkách bylo vidět, že je používá každodenně.

Na stole stála láhev minerálky.

Muž se díval do časopisu. Na skráních se mu chvěly drobné krůpěje potu. Nevypadalo to, že by dítě v rohu místnosti vnímal.

Všimla si, že dveře jsou nyní pootevřené.

Pomaloučku se k nim sunula a k jejímu zděšení sledovala, jak se mužova hlava, přestože stále skloněná, otáčí za ní.

Podářilo se jí proklouznout a naposledy se otočila do pokoje.

Muž se teď díval na ni. Na obličeji neměl žádný výraz, jenom bílá pěna v koutku úst nenechávala holčičku na pochybách, že žije. Bála se, že vstane.

Otočila se a uháněla pryč. Slyšela za sebou, jak se převrhla židle.

Hnala se tam odkud přišla.

Najednou si všimla, že se jí začíná tvořit tělo a svět se znovu točí v šíleném swingu hurikánu.

Byla hlavou dolu a zespoda se dívala do temnoty démonovy tváře, který ji držel za jednu nohu.

Otevřela pusku.

Nebe

"Chtěla si poznat peklo? Jak se ti líbilo?" cítila slova démona. "Nechtěla a nelíbilo!!!" "Chtěla bys snad poznat nebe?" Nic jiného ji vlastně nezbývalo.

Byla znovu ve stejném stavu klidu.

Výjevy na stěnách byly tentokrát hřejivé a láskyplné. Po stropě se flákali opilí andělé a Bakchus na sedátku mluvil jako dlaždič.

Kolem Bakcha tančily neznámé ženy.

Starý muž nahoře v dálce vypadal, že si všechno natáčí na kameru.

Nechávalo jí to klidnou. Chlad cítila všude kolem svého vědomí. Žádné emoce, stejně jako prve, nepocítovala.

Jenom to světlo v dálce, to světlo prostě nebylo vidět.

Pokračovala ale dál a kolem ní plynulo štěstí. Mohla si na to štěstí sáhnout, mohla si dokonce kus toho štěstí vzít, ale neudělala to.

Nezajímalo jí to.

Cítila jen to divné puzení, přijít věcem na kloub. Prežít a..., vrátit se.

A poprvé jí to napadlo. Převalila to slovo v hlavě.

"Vrátit se."

Skoro by to vyslovila nahlas, jak ji to přišlo zajímavé.

Slovo najednou stálo ve vzduchu před ní. Mohla se toho slova dotknout, mohla ho složit a dát do kapsy nebo ho vzít a podat kolemleticímu andělovi.

Šla dál. Koho by zajímalo nějaký slovo.

Viděla zástupy panen někam jít. Všechny měly smutný výrazy.

A pak uviděla světlo.

Mohl to být jenom plamen svíčky, která pomalu pohasíná, ale bylo to aspoň nějaké světlo.

Blížila se k tomu a když zjistila, že světlo vychází z malé díry ve zdi, poprvé pocítila náznak emoce. Nebylo vidět, kde zeď končí, ani kde začíná.

A napadlo ji: jakto že má démon přístup do obou částí světa? A bylo to, co předtím viděla, skutečně peklo? A co je vlastně to místo, kde se právě teď nachází? Dá se vůbec démonovi věřit?

Co když je to jen nějaká habaďůra?

Dívala se na zdroj světla. Hned pocítila chuť se podívat, co je za zdí.

Chvíli přemýšlela.

Ne o tom, jestli se podívat nebo nepodívat. Ale spíš o tom, jestli tam náhodou není to pravé nebe, které ji pohltí natolik, že už se nevrátí.

A vrátit se, to už teď věděla jistě, vrátit se chtěla.

Nakonec se rozhodla.

Uviděla místnost. Místnost byla zářivě bílá a světlo vycházelo ze zářivky na stropě. Jediným kusem nábytku v místnosti byly dřevěné dveře.

Viděla úplně jasně jednotlivá prkna.

Zkoumavě projela místnost zezhora dolů a křížem krážem. Nic než prkna v rohu místnosti neobjevila.

A v té chvíli uslyšela zvuk.

Bylo to jako škrábání malých tlapek o dřevěnou desku.

A vzápětí zaregistrovala pohyb.

Jedna dřevěná deska dveří se pohnula. Slyšela lomoz, jako by se někdo přehraboval ve starejch hadrech. Potom zvuky utichly.

Už se chtěla pozorování vzdát, ale řekla si, že ještě chvíli počká.

Prkenná deska se znovu pohla.

A k jejímu rostoucímu zděšení se ve škvíře mezi deskami objevil lidský prst, který se podivně hýbal...a vzápětí celá ruka!

Vzrůstající emoce jí zaskočily. Bylo jí to nepříjemný.

Ve škvíře se objevila druhá lidská ruka. Znovu se podivně kroutila, obě ruce teď vypadali, jako dva malé svazky hadů.

Škvíra už byla dostatečně velká na to, aby mohlo projít i něco většího než ruce.

A to nakonec taky přišlo.

Na skráních se muži třpytily kapky potu a v ruce držel časopis. Protáhl se nemotorně škvírou a postavil se v rohu místnosti.

Na nic dál nečekala.

Pádila zpět.

Výjevy k ní obracely své šťastné tváře.

Bakchus mumlal něco o sprost'árnách a děda to pořád všechno točil.

A najednou byla zase hlavou dolů.

Něco ale bylo jinak. Nějakým způsobem poznala, že se něco změnilo.

Démon už neměl hlavu otočenou k ní.

Cítila že padá.

Podívala se dolů a uviděla svoje pozvracený nohy. Pomalu se sunula k nejbližšímu kamení a opřela se o něj.

Otočila hlavu k moři. Vydouvalo se, jako kdyby bylo z gumy. Všude okolo se ozývaly rány vody o vodu a moře teď vypadalo jako jeden obrovský živočich, který se každou chvíli bude zabývat něčí smrtí.

Z vody vystoupila na břeh žena.

Máchla dýkou a probodla démonovi trup těsně pod krkem. Potom nůž vytáhla a švihem prořála zápěstí. Ruka s mečem se odkutálela stranou a víření hmoty pomalu ustalo.

Démon chytil ženu za krk a pahýl druhé ruky ji přiložil k břichu.

Žena skrčila hlavu mezi ramena a vysmekla se ze sevření.

Kulisu obstarávalo skučení moře a tlumené, basové rány vody.

Démon se otočil a pomalu mizel v moři.

Žena se na to dívala tázavě. Nakonec se vydala za nim.

Na travnatém pahorku, tam kde končí písek pláže, stála stará žena. Z úst jí vycházel monotónní zpěv a v ruce držela bílé květy.

Holčičce se podařilo očistit zvratky z nohou. Zvedla se a došla ke staré ženě.

Ve vráscitém obličejí svítily černé oči. Zlaté náušnice ostře kontrastovaly s černými vlasy a rýhy vrásek s hladkostí bílého oblečení.

"Ty jsi anděl?"

"Ale di ty..., ne..., já nejsem anděl," řekla žena a hodila jeden květ do moře. Z úst jí při tom vycházel monotónní, skoro neslyšitelný zpěv.

Cesta do města

Šla pěšky

Pláž zůstala za ní a kolem cesty se začaly zvedat kopce porostlé trávou a poseté balvany-vypadaly jakoby je tam rozházel spruzenej obr v záchvatu vzteku.

Palmám na kopcích se ve větru kymácely dredy.

Prošla průsmykem mezi kopci a pod sebou uviděla pobřeží, věž kostela a střechy domů.

Když došla k prvním domům, zastavila se.

Nikde nikoho neviděla.

Vítr se pohrával s prachem na klenutém mostě, přes který vedla cesta do srdce vesnice. Věž starodávného kostela vrhala stín skoro až k řece.

Přešla ten most a dívala se okolo.

Před kostelem stálo pár stánků, kde se asi někdy prodávaly cetky. Plátno povívalo ve větru a opuštěné cetky se houpaly na tenkých kovových drátčích.

Stánek s alkoholem byl nakřivo, protože mu upadla jedna dřevěná noha. Napadlo jí, že je to asi opilej stánek.

Nikde nikdo nebyl.

Prošla kolem stánků a snažila se dívat skrz hadry, jestli náhodou neuvidí někoho někde proběhnout.

Neviděla nikoho.

Došla k bufetu na náměstí. Před bufetem stály stoly a židle a uvnitř se po stolech honily mouchy. Jejich bzučení byl jediný zvuk, který prořezával ticho ohraničené občasným závanem větru.

Podívala se na hory nad vesnicí. Viděla zelené vrcholy, na které se už pomalu ukládaly bílé čapky odpoledních mraků.

Otočila se k moři.

Kamenitou ulicí šla žena. Byla to stejná žena, která útočila na démona.

Dívka ostře vnímala její dokonalost dokreslenou tetováním nad kotníkem.

"Co TADY děláš?" pronesla žena s důrazem na slovo TADY.

"Já..., já...nevím."

"To mi neříkej, že nevíš. Musíš vědět, co se s tebou děje, jinak nemá cenu abys vůbec někam pokračovala."

"Hm."

Žena jí prudce vzala za ruku. "Musíme jít!"

"A proč, a kam?!"

"Neptej se, musíme rychle pryč!"

"A co se bude dít?"

Žena už na poslední otázku nereagovala. Prudce vykročila směrem k mostu a dívka ji rychle následovala.

Všimla si, že vítr se mění, prudké poryvy větru bylo slyšet tu z jedné, tu z druhé strany a z různých míst.

Když došly na silnici nad vesnicí, ohlédla se.

Zdálo se jí, že se z moře do vesnice plazí bílá mlha, ale to mohl být stejně dobře solný dech odpoledního

přilivu.

Po silnici se směrem k dvojici blížila bílá oprejskaná dodávka. Pomalu přijela k dvojici a zastavila. Dveře se otevřely.

Dívala se do tváře ženy, která házela do moře květy.

"Nastupte si, hodim vás do města," řekla.

Nastoupily a dodávka se dala do pohybu. Cesta se vinula zásekem v horách podél pobřeží a dívka si vychutnávala náhlý pocit bezpečí a zároveň krásy okolní přírody.

Ostrovky v oceánu svítily do světa kamennou bělobou a jejich zelené čepice z džunglového porostu kontrastovaly s tvrděmodrou barvou moře.

Její zrak padl na ženu. Dlouhé černé vlasy jí volně padaly na záda, korálky kolem krku a zápěstí občas zazvonily, matně hnědá kůže se dobře hodila k bílým plátěným šatům.

Tetování na předloktí a na krku a nad kotníkem dodávalo subtilní ženě potřebnou estetickou krutost.

Otočila k ní hlavu.

Dívka sledovala bez dechu krásnou tvář mladé ženy.

"Jedeme do města."

"A jak se to město jmenuje?"

"Jmenuje se Lednová řeka(Rio de Janeiro). První loď tam námořníci zakotvili v lednu. Mysleli si, že se jedná o ústí řeky, která umožní cestu do hloubi kontinentu, za bohatstvím a kořistí."

Všimla si, že se ženě při těch slovech zablýsklo v očích.

Už se radši na nic neptala.

Cesta pomalu ubíhala a okolí se začalo měnit. Viděla už lidi, zvířata, domy a nakonec se proti nim objevila auta.

Usnula.

Když se probudila, projížděly už městem.

Všimla si, že se žena sedící vedle trošku zmenšila.
Dotkla se jejího ramene.

Žena k ní otočila hlavu a dívka vykřikla hrůzou.

Dívala se do vyhaslých očí stařeny a zjizveného vrásčitého obličej. Všimla si ale tetování i korálků.

"Co křičíš, všichni se cestou do města tak trochu měníme ve smrt, nemyslíš?"

Stařena otočila hlavu a křikla na řidičku.

Dodávka zastavila a stařena vystoupila ven.

Chtěla jí poděkovat, nebo aspoň podat ruku, ale stařena evidentně nebyla stavěná na sentimentální projevy loučení a díky a pomalu se bez rozloučení belhala pryč.

Padnul na ní smutek. Beznaděj a trápení.

Vystoupila z auta. Dodávka se rozjela a za chvíli zmizela v proudu tisíců jiných aut.

Kam mám jít? Co dělat. Dívala se na obrovské hory a mumraj při zemi.

Pomalou došla k bufetu.

Sedla si ke mně.

Pil jsem tam pivo jako každý den předtím a jako každý den potom. Věděl jsem, že kolem ta stařena obchází a sám jsem se s ní několikrát setkal, takže jsem tomu líčení dívky, která si ke mě evidentně vystresovaná zničehonic přisedla rozumněl.

Dopil jsem pivo a objednal si další. Zapálil jsem si doutník a zkoumavě se na ni díval.

"Tak ty se chceš vrátit?"

"Ano, chtěla bych se už vrátit, už jsem vyčerpaná."

"Ale, vrátit se, to není jen tak. Musíš pochopit, že ti nikdo nebude rozumnět. Budeš lidem vyprávět svoje příběhy, ale ty nebudou nikoho zajímat. Bude tě každou chvílí, každý moment tvýho života trápit to, že si se možná vracet neměla.

To co si prožila budeš muset zavít hluboko do svojí duše, protože to nikdo nepochopí.

Ani to nikdo nebude chtít pochopit."

"Tomu nevěřím, přece to co jsem prožila je tak obrovský, jakto, že to nikoho nezajímá?"

"Lidi maj svoje životy, svoje starosti a problémy a když budeš mluvit, uvidíš, že se najednou budou dívat skrz tebe."

"Ne, to ne, kamarádky ze školy nebo maminka s tatínkem by něco takovýho neudělali."

"Cha!" Musel jsem se usmát. Ta holka proti mě nebude už nikdy nic říkat svému tatínkovi, natož matce. Napadlo mě, že by jí slušelo tetování.

Dal jsem si další pivo.

"A jak se teda dostanu domu?"

Díval jsem se mladé ženě do očí. V tmavých hnědých očích bylo vidět náhlé odhodlání a obličej už nevyzařoval ani minimum něčeho dětského.

"Hele, víš co, napij se a já to nějak zkusim zařídit," řekl jsem a vypadnul na záchod.

Vrátit se

Vrátil jsem se ze záchodu. Seděla tam jak hromádka neštěstí a upíjela moje pivo. Už to nebyla žádná holčička. Byla to mladá žena. Jak se asi jmenuje, napadlo mě.

V Česku se stejně každé jmenuje Tereza, nebo Martina, případně Agatha nebo Dafne, tahle se určitě bude jmenovat Jana nebo Václava.

Možná Lenka, Michaela, Dana, Gábina, Marta, Lucie, Madla, Vladka nebo Evelina? Že by Štěpánka? A co třeba Středa? Žádný jiný pracovní den se stejně ženě dát nedá...ale zase ty dva volný dny, ty jo. Genderově je to snad teda dobře.

"Jak se jmenuješ, zeptal jsem se přímo."

"Jmenuju se Nicol, nevím proč mi rodiče dali tak blbý jméno. Asi chtěli mít něco fakt unikátního."

"Nicol? Hm," to už jsem někde slyšel...

"Tak co, pomůžeš mi vrátit se?"

"Sakra, makám na tom!"

Dívala se na mě najednou překvapeně.

Všimnul jsem si, že se objevilo ticho a obličej se

otočily ke mně. Vzápětí zavládnul zase normální mumraj.

Jak to udělám. Mám ji snad koupit lístek na první boeing co letí do Evropy? Nebo lodí, to je ale dražší a trvá to dva tejdny.

To ne.

Ach jo, to je zase peklo, to je zase problém. Začal jsem lamentovat.

"Grandži(big man), co tady zase smrdíš s těma doutníkama, to je zase Macumba."

Dudu už je zase vožralej, sakra...a co to má s tou Macumbou??

"No, Macumba jsou levný doutníky, ten smrad z těch tvejch cigár, to je Macumba. To je božstvo, před kterým se třese i d'ábel... hehehe."

Dudu strávil v týhle hospodě třicet pět let a protuhnul v ní do ruda.

Teď jsem si vzpomněl na svíčky u cesty, bílý květy růží na pláži a láhve koňaku u silnice. Lidi říkaj, že do druhýho dne tam nic není...

"No jo."

Otočil jsem se.

Nicol se bavila se skupinou mladejch lidí. Asi studenti z místní university.

Tak jo, tak ji teda pošlu domů. Je to přece tak lehký...

"To si nemysli, nikdy odsud' nepustíme jen tak novou duši."

Trhnul jsem hlavou.

Na druhý straně, hned u obrovského množství bas s pivem seděl starej černochoch v nátělníku, trenkách a plážovejch kečkách.

"Cože?!"

"Nezvyšuj hlas a poslouvej staršího, když ti chce něco říct, čemu nerozumíš."

Sklopil jsem hlavu, sednul si a poslouchal.

"Tohle místo..., ty sis myslel, že to je normální město, ale to není. Neříkám, že tu straší, ale věci jsou tady trochu...eh, relativnější, než tam u vás v Gringově."

Zvednul jsem hlavu.

Zapálil si cigáro a pokračoval.

"Tebe už dávno mám. Jseš chycenej. Obchod s tvym tebou už se uzavřel a kontrakt je dávno podepsanej. Pro mě jseš už vysátej. Nezajímáš mě."

"Ale ona...", ohlédnul se přes rameno... "ona je nověj byznys, chápeš to. To je to, co se počítá nejmíc."

Nechápal jsem ho. Nechápal jsem, vo čem mluví. Co to tady říká za nesmysly!

"Chci, aby se mohla vrátit," řek jsem se sklopenejma očima.

Zakroutil hlavou a napil se. "Nesmysl."

"Pustíš ji domů. Já to chci! Tady se nedočkáš mojí krve, jestli ji nepustíš!"

"Cha, ty už v sobě stejně žádnou krev nemáš!"

"Tak dělej, chci aby se mohla vrátit!" Začínal jsem se červenat.

Díval se na mě.

"OK, ale to bude znamenat, že ty už nikdy žádnou novou krev nedostaneš."

"Co to je za blbost?"

"Staneš se místním stínem, postavou z plakátů, tělem bez duše. Budeš chodit a lidi si před tebou budou plivat na zem. Všichni tě budou nenávidět."

Premejšlel jsem na tim. Neznělo to moc dobře.

Kouknul jsem na Nicol. Krásně se smála, vypadala, že

se dobře baví.

Přece bych ji tady nenechal, když chce domu k rodičům!

Zvednul jsem se

"Dobře, tak platí!"

Usmál se.

"Počkej, není to tak jednoduchý. Musíš mi slíbit, že to bude v každém případě výměna. Jeden za jednoho."

To jsem nechápal. Chtěl jsem ale rychle vyřešit problém a dostat Nicol domů.

"Jasně, jasně..."

Chytnul mi ruku za předloktí.

"Takže to platí?"

"Jasně..."

Zase se usmál.

"Tak jo, můžeš ji to jít říct."

Vstal jsem ze židle a došel ke skupince mladejch lidí.

"Dohodnul jsem to, můžeš jít."

"Počkej...", lehce mě odstrčila a pokračovala v debatě s mladíkem, kterej měl na krku pověšenou kytaru.

Podíval jsem se na něj s neskrývanou nenávistí.

"Dělej, pod'. Je to domluvený!"

"NECH MĚ!"

Překvapeně jsem se zaklonil.

"Co děláš za vlny, gringo. Nech ji bejt!"

"Di do háje cariooco pitomej, nic nechápeš."

Skupinka mladíků vstala.

"Nechte ho, já to vyřídím," řekla Nicol najednou. Ucejtil jsem její ruku na rameni.

"Víš, já už se nechci vrátit."

"COŽE?!"

"No, slyšel si dobře, už tam nechci. Chtěla jsem, ale teď si říkám, že už by mě tam nikdo nepochopil. Sám si to říkal."

To jsem musel uznat.

"ALE, sakra! Teď jsem to dohod!"

"Seš šikovnej," řekla a pohladila mě po tváři. "Nějak se vymluvíš." A dala mi pusu.

Zůstal jsem sedět v předklonu.

Nicol se vrátila do společnosti. Všimnul jsem si, že ten

nejmíň sympatickejši ji vzal kolem ramen.

Vůbec ji to NEVADILO.

Chvíli jsem jen tak dýchal.

Potom jsem se otočil a vrátil se k dědovi.

"Tak co?"

"No, tak nic, tak prej tady zůstane."

"Počkej, zůstane tady?"

"No jo."

"Takže, TY SE MUSÍŠ VRÁTIT!

"COŽE!"

"Ty si nepamatuješ tu výměnu? Dohodli jsme se...", řekl, usmál se a napil se piva.

Překvapením mi spadla brada. Ušil na mě boudu!
Neskutečný!

"Hele, nešlo by to nějak...?"

"Ne, fakt sorry. Ted už ti to mužů říct. Zabíráš tady místo. Už mi k ničemu nejsi. Ty už si mi vlastně všechno dal, ale ona ne... Ji to teprve čeká."

"A co když nebudu souhlasit!!!"

"Tak ji běž říct, ať se vrátí domů."

Ohlédnul jsem se. Viděl jsem, že je šťastná. Bylo to nad slunce jasnější, že její tvář vyzařuje štěstí. Přišlo mi úplně blbý, teď jít za ní a začít ji přemlouvat, aby udělala to, na čem jsme se původně dohodli.

Úplně stejně blbý mi přišlo zkoušet něco na starýho.

Díval jsem se kolem, jako bych čekal od známých z bufáče pomoc. Ale věděl jsem najednou zřetelně, že se ničeho nedočkám.

Obličeje se kutálely po zdi bufetu a ze zářivek šlo úplně blbý bílý světlo. Zvednul jsem se, že ji půjdu přemluvit....a sednul si zpátky.

Bylo hrozně těžký si to připustit. Bylo to to nejhorší, co jsem v životě zatím zažil.

Díval jsem se okolo a snažil se něčeho chytit, ale nikde nic nebylo. Musel jsem to přijmout, jinak bych to nedokázal vyslovit.

Vrátit se. Vrátit se domů.

Podíval jsem se ještě jednou na Nicol.

Stálo to za to?

Potkám ji snad ještě někdy? A poznám ji? Asi ne. Už teď jsem měl dojem, že ji nepoznávám.

Měnila se mi úplně před očima.

A tak jsem je zavřel a..., a vrátil jsem se.

Co se dál stalo s Nicol? Jak vypadá po letech. A není možný, že je ji nebezpečí dál v patách? Určitě by to šlo říct, ale to už je přece jiná kniha.

Pokud se vám kniha líbila, můžete si ji koupit zasláním
SMS ve tvaru: **PLATBA KOLOVLESE** na číslo:
9033320

Cena SMS je **20 CZK** vč. DPH.

Funguje jen z ČR.

Záleží na vás, jestli mi tu dvacku pošlete, ale já věřím,
že ano.

Další knihy jsou k dostání v [Knihkupectví Derer.](#)

@ DERER virtual 2009

Grafická úprava: Ivan Derer

Text @ Ivan Derer 2009

Psáno fontem Times New Roman

Vydal: Ivan Derer @ DERER virtual

<http://ivanderer.com>